

מלך דובי הקוטב הצפוני

פרנק באום

מלך דובי הקוטב חי בין הקרחונים בארץ הצפון הרחוקה. הוא היה זקן וגדול מאוד וגם חכם ואדיב לכולם. גופו היה מכוסה בשער לבן וארוך, שהבריק כמו כסף באור השמש של חצות. ציפורניו היו חזקות וחדות כך שיכול היה להתהלך בבטחה על הקרח החלק וגם לתפוס ולקרוע לגזרים דגים וכלבי ים שמהם ניזון.

כלבי הים פחדו כשראו אותו מתקרב וניסו לברוח ממנו, אך השחפים, גם אלה הלבנים וגם האפורים, אהבו אותו כי הוא השאיר להם שאריות אחרי שאכל.

הנתינים שלו, דובי הקוטב הצפוני באו להתייעץ אתו בעת צרה, אך הם נשמרו ולא פרצו לאזורי הצייד שלו, כדי לא להפריע לו ולא להרגיזו. הזאבים, שלעתים באו צפונה עד לקרחונים, התלחשו ביניהם וסברו כי מלך דובי הקוטב הוא

קוסם או אולי פייה בעלת עוצמה שומרת עליו. כי נראה ששום דבר לא יכול לפגוע בו, תמיד היה לו מספיק מזון, והוא נעשה גדול וחזק מיום ליום ומשנה לשנה.

אך קרה שהמלך הצפוני הגדול הזה פגש באדם וחכמתו לא עמדה לו. הוא יצא פעם מהמערה שלו שבין הקרחונים וראה סירה שנעה לאורך פס מים שהקרח הקיצי לא כיסה אותם. בסירה היו בני-אדם.

הדוב הגדול עוד לא ראה דבר כזה קודם ולכן הלך בכוון הסירה והריח את הריח המוזר בסקרנות גדולה. הוא לא הבין האם אלה ידידים או אויבים, או אולי מזונו החדש.

אך כשהגיע לקצה המים, קם בסירה אדם עם מכשיר מוזר שעשה "בנג!" חזק. הדוב הרגיש מכה, מחשבותיו עזבו אותו, גופו רעד והוא נפל בכבדות על הקרח.

וזה היה הכל שזכר זמן מה.

כשהתעורר, גופו כאב מאוד כי בני-האדם פשטו ממנו את פרוותו בעלת השער המפואר ולקחו

אותה לספינה רחוקה.

מעליו הסתובבו באוויר אלפי שחפים ידידיו, שרצו לראות האם החבר הטוב שלהם מת באמת והאם מותר כבר לאכול את בשרו. אך הם ראו שהוא מרים את ראשו ונוהם ורועד ואז ידעו שהוא עדיין חי. אחד השחפים אמר לחבריו "הזאבים צדקו. המלך הוא קוסם גדול כי אפילו בני-אדם לא יכולים להרגו. אך הוא סובל כי אין לו כיוס. אולי נגמול לו את טוב-לבו וכל אחד ייתן לו מקצת נוצות, כמה שרק יכול."

הרעיון מצא חן בעיני השחפים. אחד אחרי שני הם תלשו עם מקוריהם את הנוצות הרכות ביותר, ירדו למטה ותוך מעוף הניחו אותן על גופו של מלך דובי הקוטב. ואז קראו כולם במקלה: "התעודד, ידידנו! הנוצות שלנו רכות ויפות כמו הפרווה שלך. הן ישמרו עליך בפני הרוחות הקרות ויחממו אתך בשנתך. אז התעודד וחיה!"

ומלך דובי הקוטב אזר עוז ולמרות הכאב המשיך לחיות והתחזק. הנוצות של השחפים גדלו על גופו כפי שגדלו על גופם של הציפורים וכיסו אותו כפי

שכיסה אותו קודם השער שלו. הן היו לבנות לרוב, אך שחפים אפורים אחדים הוסיפו גם מנוצות שלהם וזה נתן לו מראה מנומר במקצת.

בשאר ימי הקיץ ובששת חודשי החורף המלך לא עזב את מערתו שבתוך הקרחון אלא רק לפרקי זמן קצרים, כדי לדוג או כדי לתפוס כלב ים למאכל. הוא לא התבייש בכיוסו הנוצות שלו אך הן גרמו לו הרגשה מוזרה ומנעו פגישה עם אחיו הדובים. בזמן זה הוא גם חשב הרבה על בני-האדם שפגעו בו וזכר את ה"בנג" הגדול. הוא החליט כי עדיף להימנע מפגישה עם יצורים תוקפניים כאלה והוסיף זאת למאגר החוכמה שלו.

בסוף הירח נפל מהשמיים ובאה השמש שהאירה והבריקה את הקרחונים עם צבעי קשת בענן שלה. שני דובים הגיעו למערת המלך, כדי להתייעץ בו על תקופת הציד. אך כשראו את גופו המכוסה בנוצות במקום שער פרוותו התחילו לצחוק ואחד מהם אמר:

"מלכנו נעשה לציפור! מי שמע אי-פעם על דוב קוטב בעל נוצות?"

"כי דוב עם נוצות" הוסיף השליח "הוא לא דוב בכלל. המלך ששולט בנו חייב להדמות לנו." "אני נושא את הנוצות כי זה רצוני" נהם המלך "האם אינני הקוסם הגדול? אבל אני מוכן להלחם, ואם ווף יגבר עלי, הוא יהיה המלך במקומי." ואז הוא הלך לידידיו השחפים שאכלו מבשר הדוב שהרג, וסיפר להם על ההתמודדות הקרובה. "אני אנצח" אמר בגאווה "אך נתיני צודקים, כי רק אחד שעיר כמוכם יכול לקוות לצייתנות." אז אמרה מלכת השחפים: "אתמול פגשתי עיט שברח מעיר גדולה של בני-אדם. והוא סיפר כי ראה פרוות דוב קוטב ענקית על עגלה שנסעה ברחוב. יתכן וזו פרוותך, המלך. אם תרצה, אשלח את השחפים שלי, והם יביאו לך אותה בחזרה." "אנא, שלחי אותם" אמר המלך בקול צרוד ומיד יצאו מאה שחפים במעוף מהיר דרומה. הם עפו שלושה ימים ישר כמו חץ מקשת עד שבאו לאזור של בתים פזורים, לכפרים ולערים. והם התחילו לחפש. השחפים היו אמיצים, פיקחים וחכמים. ביום רביעי

זה הרתיח את המלך. הוא התקדם לקראתם בנוהם מאיים ובמכה אחת של כפתו החזקה השכיב את הלגלגן והמיתו. הדוב השני רץ חזרה לחבריו וסיפר על ההופעה המוזרה של המלך. ואז התאספו כל דובי הקוטב בשדה קרח גדול ודיברו על השינוי המוזר שבא למלך שלהם. "למעשה הוא איננו דוב יותר" אמר אחד "אבל גם לא ציפור. הוא חצי ציפור וחצי דוב ואינו ראוי להיות מלך שלנו." "אז מי יחליף אותו?" שאל אחר. "זה שילחם עם ציפור-דוב זה ויגבר עליו" ענה עוד אחד מחבורת הדובים "רק החזק ביותר מתאים לשלוט בגזע שלנו." לזמן מה השתררה דממה ובסוף דוב גדול יצא קדימה ואמר "אני אלחם בו. אני – ווף – החזק מהגזע שלנו! ואני אהיה מלך דובי הקוטב!" האחרים נדו בראשיהם להסכמה ומיד שלחו שליח למלך, לומר כי הוא חייב להלחם בווף הגדול ולהכניע אותו או לוותר על מעמדו המלכותי.

הם הגיעו לעיר גדולה ועפו מעל רחובותיה עד שראו עגלה עם פרוות דוב לבנה על המושב באחורי. ואז כל מאה הציפורים ירדו למטה, אחזו בפרווה במקורותיהם ועפו משם במהירות. היה כבר מאוחר. ההתמודדות הייתה אמורה להתקיים ביום השביעי והם היו צריכים לעוף במהירות כדי להגיע לאזור הקוטב בזמן. בינתיים הדוב-ציפור התכונן לקרב. הוא השחיז את ציפורניו בסדקי הקרח. הוא בדק את שיניו על העצמותיו של כלב ים שתפס. והמלכה שלחה אחדים מהשחפים שיחליקו את הנוצות שעל גופו. אך כל יום הם הביטו לשמי דרום, וחיכו למאה השחפים שיביאו את פרוותו של המלך. הגיע היום השביעי וכל דובי הקוטב מהאזור התאספו סביב מערת המלך. ביניהם היה ווף, חזק ובטוח בהצלחתו. "נוצות של הדוב-ציפור יעופו מהר כשאשים עליהם את הציפורניים שלי!" הוא התרברב, והאחרים צחקו ועודדו אותו. המלך התאכזב שטרם קיבל חזרה את פרוותו, אך

הוא כבר התכונן למאבק. הוא יצא ממערתו בצעד מלכותי גאה, וכשראה את היריב שלו נתן נהמה כה איומה שלבו של ווף הפסיק לדפוק לרגע. הוא הבין שקרב עם המלך החכם והעצום אינו דבר של מה בכך. אך אחרי רגע התעודד והחליט להפחיד את יריבו בלעג. "בוא, קרב ציפור-דוב!" הוא קרא "בוא כדי שאוכל למרות את נוצותיך!" הלעג מילא את המלך בזעם אדיר. הוא פרע את נוצותיו, כפי שעושה ציפור, ואז צעד קדימה ונתן לווף מכה כה חזקה שקרקפת שלו התפקעה כמו קליפת ביצה והוא השתרע על הארץ. וכשהדובים שנאספו שם עמדו והביטו באיימה על גיבורם המת, השמיים החשיכו פתאום. מאה שחפים ירדו מלמעלה והורידו על גופו של המלך את פרוותו הלבנה, שנצצה בשמש כמו כסף. והדובים ראו פתאום לפנייהם את הצורה המוכרת של השליט החכם והמכובד, ובבת אחת הורידו את ראשיהם השעירים לאות כבוד למלך דובי הקוטב העצום.